

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXXVII. An ob censuram excommunicationis Ecclesiasticæ, quidam Spiritus inter viuentes errent, ijsq[ue] molesti sint: & ab ipsorum molestia libertas ante speranda non sit, quàm ipsi à censura ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

adit Magistratus; monet ut illum locum effodi iubeant. Inveniuntur ossa in
ferta carenis & implicita; qua corpus eius terraque pure factum, nuda &
exosa reliquerat vinculis. collecta publice sepeliuntur. domus postea rudi
condita manibus caruit. Hæc Plinius lib. 7. Epistolarum, Epist. 27.

CAP. LXXXVII.

An ob censuram excommunicationis Ecclesiasti-
ca, quidam Spiritus errent inter viuentes, & siquæ
molesti sint: & ab ipsorum molestia liber-
tas non ante speranda sit, quàm ipsi
à censura fuerint absoluti.

DE vita & miraculis S. Benedicti scribens B. Gregorius li.
2. Dialog. cap. 23. refert fuisse duas foeminas, genere no-
biles, religionem professas; quibus ob incontinentiorem
linguam Excommunicationem minatus sit vir sanctus: cum
verò illæ à pristinis moribus non recederent; post breue tempus
mortuas, atque in Ecclesia sepultas, diuina ultio sequuta est,
quam his verbis refert Sanctus Gregorius. Cum in Ecclesia, inquit,
Missarum solemnia celebrarentur, atque ex more Diaconus clamaret: qui
non communicat, det locum: Nutrix earum, qua pro ijs Oblationem Domi-
no offerre consueuerat, eas de Sepulchris suis progredi, & exire videbat.
Quod dum sepius cerneret ad memoriam reduxit, qua vir Dei illis adhuc
viuentibus inuidauit. Eas quippe communionem se priuare dixerat, nisi mo-
res suos & verba corrigerent. Tum serus Dei (Benedicto) cum graui
mœrore indicatum est, qui manu sua protinus Oblationem dedit, dicens:
Ite & hanc oblationem pro ijs offerri Domino facite, & ulterius Excom-
municate non erunt. Que dum oblatio pro ijs fuisset immolata, & à Dia-
cono iuxta morem clamaum est, ut non communicantes ab Ecclesia
exirent, illa exire ab Ecclesia ulterius visa non sunt. Hactenus Gre-
gorius.

2. Simile quid apud Ioannem Petrum Massium Bergomatem
legitur, lib. 5. Historiarum Indicarum, quod ipsius verbis ascri-
bimus. Per eosdem, inquit, dies, vel ex intemperie cæli, vel ex insalubri-
um ciborum succo atrox morbus naualem turbam inuasit. Vulgo inter lu-
sum, atque quotidiana ministeria repente exspirabant. In ijs virles unus in
mare proiectus, & gentem terrorem omnibus attulit. Noctu quippe infra
semanam, pulvis frequentes ex aëre cæpti. Quem ad strepitum, cum ar-

repta: apha vigiles descendissent, implexum carina sub ipso gubernaculo defuncti militis corpus offenderunt. scilicet pilus cunctis inhorruit. Vbi ex pauore collegere sese, res ad Nauarchum delata. nec dubium fuit, quin ca. dauer ir. nslatum in litus humo conegerent. quo facto, postridie super ipsam sepulchrum rursus inhumatus apparuit. Ea re attoniti cuncti, cum apud se causam exquirerent, Franciscus demque, incertum ex qua familia, Monachus, qui concionatoris munereungebatur: sagaci coniectura suspicatus est, hominem aliquo Interdicti vel Anathematis vinculo constrictum à vita excessisse. Itaque in terram egressus, sanctissimi viri Benedicti Abbatis exemplo è Pontificia Formula conceptis verbis, animum demortui rite expiauit, ei veniam precatus est. Mirum dictu ab eo mysterio reddita mortuo pax, & vaga ossa tandè in suo tumulo, quievere. Hæc Maffei.

Ex his similibusque exemplis quidam, vt videtur, non sine ratione in illam suspensionem veniunt; vt credat eos, qui cum excommunicationis sententia, ex hac vita discedunt, quietem nullam habere, & inter mortales versari; donec ab eadem per legitimum Magistratum absoluantur. Quæ sententia quid probabilitatis habeat, ex quatuor quæstionum resolutione clarum erit. Prima quæritur, Vtrum excommunicationis censura in viuentes prolata, iis oblit mortuis. Secunda, Vtrum ita oblit, vt errare ipsos inter mortales sit necesse, in quos prolata est. Tertia, Vtrum beneficium absolutionis ipsis possit impendi. Quarta, Vtrum quamdiu illud impensum non fuerit, quiete optata frui nequeant. Singulas breuissimè expeditimus.

Initio verò id constitutum sit censuram excommunicationis plurimum viuentibus obesse. Nihil sic, inquit B. Augustinus Tractatu 27. in S. Ioannem, debet formidare Christianus, quàm separari à corpore Christi. Si enim separatur à corpore Christi, non est membrum eius. Si non est membrum eius, non regitur Spiritu eius. Quisquis autem, inquit Apostolus Rom. 8. Spiritum Dei non habet hic non est eius.

Sed obestne defunctis? Hoc primum eorum, quæ in quaestione proposita sunt. Obest omnino, & quidem in corpore. in honore, in anima. In corpore; quia honesta illud priuatur Sepultura. In honore; quia hic haut parū læditur, In anima; quia viuorū ipsi subsidia atq; suffragia, quorum haud parux vires, subtrahuntur.

Vtrum quoq; sic obest, vt defunctos inter viuentes errare sit necess. Hoc secundò explicandū. Respondetur vero hoc necesse non esse. Possunt qui hoc Anathematis vinculo constricti, ex hac vita discedunt, meritis suis ita exigentibus mox ad ciuium supernorū consortia admitti. Possunt infernalibus carcerib; aut purgatoriis locis

locis concludi, & omnis ipse ad viuos reditus prohiberi. Habeat magnas vires etiam in mortuos *excommunicatio*; vt à propriis, & que quis meretur, locis excludat, non habet.

Veruntamen negandum non est, quin iidem post fata quandoque viuentibus appareant, molestiamq; pariant. Persuadent hoc primùm allata iam à nobis exempla. deinde diuinæ prouidentie dispositio, quæ cum aliis rationibus, tum etiam his demonstrare potest, non contemnendam esse, qua in contumaces atq; rebelles Ecclesia vitur, *anathematis* sententiam.

Hinc iam ad tertiam quæstionem facilis responsio. *Posse*, scilicet, *ipsius beneficium absolutionis impendi*. Vtroque enim Ecclesiasticæ censuræ potestas demonstratur: & hoc, quod cum ea sepulchri requie videantur carere: & illo, quod absolutio requie optata perfruantur.

Interim tamen absolutionis beneficium non hoc per se præstat defunctis, vt quiete fruantur, & errare desinant, sed vt suffragiis viuorum iuuentur; & à pœnis citius eripiantur, quæ alioquin diuturniori tempore persoluendæ essent. Quod ad quartam quæstionem responsum volumus. Hæc breuiter omnia.

CAP. LXXXVIII.

Quenam ratio seruanda sit in locis, à Spirituum infestationibus vindicandis, quando, per quos Spiritus loca sint infesta, ignoratur.

I. Væ hætenus rationes à Spirituum infestatione loca liberandi assignatæ sunt, illæ tum locum habent, quando, contra quos Spiritus pugna suscipienda est, non ignoratur. Quoniam verò haud rarò vsu venit, vt *conditis molestiantium Spirituum lateat*; quomodo ab horum molestia se expedire viuentes possint, explicandum est.

2. Sunt qui prædictas rationes etiam hic valere volunt; propterea, quod quicumque molesti sunt, illi vel Dæmonum sint Spiritus, vel hominum, partim damnatorum, partim purgandorum. Veruntamen non rectè hi sentire videntur. Quid enim, si iis modis vtaris, quibus præfligantur Dæmones; Spiritus verò, qui molesti sunt, sint hominum, qui purgatoriis ignibus expurgantur? Sic potest accidere, vt cum rationibus velis vti, quibus iuuatur piæ defuncto-